

∞ Lieve Brawne ∞

Christian Deterink

Proloog

Een flatgebouw aan de rand van de stad, ergens rond het middaguur. Het moderne leven is in volle gang. Op nog geen honderd meter raast het verkeer over de snelweg, even verderop suist een trein voorbij. Een stukje verder een tram die juist een hoeveelheid reizigers uitbraakt. Allemaal mensen, druk met hun dagelijkse dingen. Alleen het flatgebouw zelf schijnt zich aan dit alles te onttrekken en vertoont geen beweging, alsof het immuun is voor alle reuring om zich heen.

We zoomen in op twee ramen op de veertiende etage, die samen precies de breedte van één appartement omspannen. De gesloten gordijnen verraden geen activiteit en er brandt geen licht. Maar als we inzoomen op het appartement en er zelfs binnendringen, dwars door de betonnen muren, op een wijze die alleen kan in een verhaal of een film, dan treffen we toch heus menselijk leven aan. In de woonkamer zit een erg gezette man op een leren bureaustoel die te smal voor hem lijkt. Hij past maar net tussen de twee wijd uitstaande leuning. De man staart in een stilte die alleen wordt verstoord door zijn eigen ongewoon luide ademhaling, alsof alleen ademen hem al moeite kost, naar het scherm van zijn computer. Hij lijkt halverwege de dertig, maar dat is een ruwe gok; hij kan net zo goed nog maar begin twintig zijn. Zijn volle kin, opgezet als dat van een brulkikker, is bedekt met een onverzorgd stoppelbaardje. Het haar op zijn hoofd staat in plukken overeind en ook het morsige ooit witte t-shirt en de trainingsbroek dragen bij aan het beeld dat jij je als lezer nu ook van hem gevormd hebt.

Het is erg, erg rommelig in de woning, hoe typisch ook. Ronduit vies zelfs. Papieren, kleding, onduidelijke spullen, afval. In de hoek staat een pot met een volledig verdorde palm. Wel gewend aan woestijnen, maar blijkbaar toch niet gehard genoeg om te overleven in deze barre omstandigheden. Degene die dat wel kan, zit nu net zijn kont te krabben, zonder zijn blik een moment van het scherm te halen. Hij heet Jeffrey. En over hem gaat dit verhaal.

I.

Zich niet bewust van de spiedende blik van de lezer, schoof Jeffrey zijn stoel nog wat aan. Hij veegde achteloos een paar lege pizzadozen van het tafelblad op de grond om ruimte te hebben voor zijn muis en frommelde nog even wat aan zijn headset. Hij voelde zijn hart van opwinding kloppen en was gespannen.

“Oké, laten we gaan”, beval hij in het Engels met Amerikaans accent dat hij zichzelf eigen had

gemaakt. Hij besteeg zijn *mount* en merkte dat de rest hem volgde: een groep van tien uitstekende krijgers, die hem, Albedo, hadden geaccepteerd als leider van hun groep, hun *guild*.

Albedo was een *Night Elf*, een lange slanke man in een paars gewaad, met een puntig gezicht en woest piekend wit haar. In zijn rechterhand droeg hij een lange witte staf, die ergens wel wat leek op die van *Gandalf the White*. Niet zo vreemd, want ook Albedo was een *Warlock*, een tovenaars. En ook Albedo had inmiddels een flinke status opgebouwd. Zoals Gandalf praktisch regeerde over *Middle Earth*, deed hij dat over de *Eastern Kingdoms*. Zijn *spells* en *skills* waren gevreesd en hij had een reputatie die even hoog was als zijn *XP-score*.

Jeffrey bewoog de *night saber* waarop Albedo reed naast het strijdros van Lamia. Haar wilde hij al een tijdje spreken. Ze was een *Human* en een *Paladin* en -en dat was belangrijker- een goed gebouwde vrouw met een prachtige bos zwart haar gekleed in een uitdagende leren outfit.

“Goedemiddag Lamia, of mag ik Brawne zeggen?” Hij sprak het vermoeden uit dat haar naam geïnspireerd was op een personage uit het sciencefictionboek *Hyperion*.

Hij hoorde Lamia spontaan lachen, “Je bent de eerste die me zo noemt, weet je dat?”

“Je zou toch zeggen dat meer mensen *Hyperion* gelezen moeten hebben!”

“Niet hier”, zei Lamia, “en al zeker de *dworves*, *draenai* en *gnomes* niet!” Ze had het natuurlijk over de andere rassen die de *realms* van *WoW* bevolkten.

Jeffrey moest ook lachen; “Om over de *Horde* nog maar te zwijgen!”

Ze moesten beide weer lachen en raakten in gesprek. Jeffrey vertelde dat zijn naam, Albedo, ook in *Hyperion* voorkwam, wat Lamia heel bijzonder vond. Zij op haar beurt vertelde over de *battlepoints* die ze had verzameld en Jeffrey was oprecht onder de indruk. Ze had uitzonderlijke *skills* verzameld als *herbalist*, maar bleef desondanks flink achter in *XP-score*. Ze vertelde dat dat de reden was dat ze zich had aangesloten bij zijn *guild*. Jeffrey voelde zich gestreeld.

“Nou, welkom in het team, Lamia”, zei hij.

“Zeg maar Brawne, hoor”, antwoordde ze schalks.

Jeffrey had voorwaar het idee dat ze aan het flirten waren.

II.

Die avond stapte Jeffrey de lokale Albert Heijn binnen. Hij hijgde zwaar en voelde hoe zijn lijf zijn kleding doorweekte met zweet. Zijn haren waren ook nat, maar hij hield zich voor dat dat vooral kwam van de ellendige miezerregen die hij op weg hier naar toe had moeten doorstaan. Hij was gehaast. Zoals wel vaker was hij volledig de tijd vergeten en toen hij eindelijk de *quest* had binnengehaald (hij en Lamia waren een fantastisch team samen), was het al halfacht. Omdat hij niets meer in huis had, zat er niets anders zich even bezig te houden op de o zo vervelende noodzakelijke dagelijkse klusjes.

Alweer bedenkend wat het volgende was dat hij zou gaan doen, probeerde zich zo snel mogelijk van het karwei af te maken. Maar het ging niet soepel en hij merkte dat hij zich, ook door het beroerde weer buiten, de idiote drukte en de vakkenvullers die overal in de weg stonden, buitengewoon geïrriteerd voelde. Om het allemaal nog erger te maken besefte hij juist

aangekomen bij de kassa dat hij nog helemaal geen brood had. Hij vloekte nauwelijks nog binnensmonds en merkte de opgetrokken wenkbrauwen van enkele omstanders niet eens op, toen hij zich bruusk omkeerde en zijn forse lijf door de drukte wrong.

Juist toen hij zich afvroeg waarom ze in hemelsnaam die gangpaden zo smal maakten, botste hij tegen een vrouw op, die gebukt voor een schap had gestaan en zich juist weer oprichtte. Ze wankelde voorover en raakte met haar hoofd een plank voor ze haar evenwicht hervond.

“Hé, kijk eens uit, dikke mongool”, schold ze. Ze haalde uit met de zak krentenbollen in haar hand en raakte hem tegen zijn rug. Verbijsterd door de felheid van reactie keerde Jeffrey zich naar haar om. Ze was een magere, zelfs schriële vrouw gekleed in een spijkerbroek en vormeloos roze jekje. Haar bleke en schrale gezicht verried dat ze rookte en sowieso in het algemeen ongezond leefde en het strak in een paardenstaart bijeengebonden haar begon al licht te grijzen. Typisch zo'n *white trash* gajeswif, oordeelde hij in een oogwenk.

“Ja jij daar, papzak”, ging ze door, “hou die spekberg van je eens in bedwang!”

Jeffrey zag zwarte vlekken voor zijn ogen. Dit mens had geen enkele reden om hem zo toe te spreken, wat dacht ze wel niet? “F1-flikker op, kutwif!”, bracht hij uit.

“Oh, ga-ga je nog stotteren ook?”, sneefde ze, “Domme sukkel! En ga je eens wassen man, je stinkt als een dood varken!” Blijkbaar had ze besloten dat hiermee het gesprek beëindigd was, want ze draaide zich om en stapte met woeste stramme stappen weg, alsof de boosheid haar motoriek aantastte.

Jeffrey voelde de woede in zijn lijf opzwellen. Hoe durfde ze? En wat het nog erger maakte was dat hier en daar omstanders hem besmuikt stonden uit te lachen. Hij kreeg rode vlekken voor zijn ogen en wilde dat hij in plaats van een boodschappenmandje zo'n machinegeweer uit *Quake* in zijn handen had. Dan hadden ze wel opgepast! Hij kon het heerlijke ratelende geluid al horen en hij zag al voor zich hoe de schappen werden besproeid met bloed en de ingewanden van de mensen die genadeloos door zijn kogelregens uiteen werden gereten. Iedereen die hem ook maar durfde aan te kijken, zou eraan gaan! Elke klootzakken in deze kut-winkel zou sterven!

Vreemd genoeg bracht dat beeld hem een beetje tot rust, in ieder geval voldoende om zich om te draaien en weer richting de broodafdeling te waggelen.

Weer thuis gekomen duurde het tot nadat hij een barbecue-chicken pizza en een halve fles cola had verorberd, tot hij weer een beetje tot zichzelf kwam. Snel kroop hij weer achter zijn computer en om zichzelf weer wat op te peppen, besloot hij het *World of Warcraft* forum te bezoeken. Het voelde als thuiskomen, een plek waar hij eindelijk weer zichzelf zijn. Snel maakte hij een aantal goed geplaatste posts. Hij wist dat ze wat betekenden, dat ze gezaghebbend waren. Hier werd hij, Albedo en *premium member*, weer gewaardeerd om wie hij echt was!

Die mensen in die supermarkt moesten eens weten...

III.

De volgende dag was het al half twee toen Jeffrey wakker werd. Ontstemd door het late tijdstip, stond hij zonder treuzelen op. Hij beseftte dat zijn dag zich steeds meer verplaatste richting de nacht. Niet zo gek eigenlijk. Hij hield van de stille uren tussen middernacht en de vroege ochtend, als er geen enkel geluid meer was (een bewegende lift, de stofzuiger van de bovenburen) dat hem nog stoorde. Dat waren de momenten die hij koesterde, als hij volledig kon zijn wie hij het liefste was.

Hij ging even langs de keuken voor een blikje cola en sjokte toen zijn woonkamer binnen. De gordijnen zaten nog steeds voor de ramen, maar dat vond hij prima. Waarom jezelf blootstellen aan de immer grauwe Hollandse luchten, als die van *Azeroth* zoveel mooier en rijkgescharkeerder waren? Hij hield ervan om zo overdag in het halfduister te zitten, met als enige lichtbron zijn 21 inch beeldscherm.

In blije anticipatie dat hij weer een hele dag zou kunnen gaan spelen, nam hij haastig plaats op zijn stoel en pakte de muis beet. Pas toen de computer vanuit *standby* tot leven kwam, voelde hij zich rustiger worden. Hij bedacht zich al wat hij vandaag allemaal wilde doen (een bezoekje aan *Stratholme*? De *Sunken Temple-quest* doen? Of gewoon eerst even wat vijanden *grinden*?) toen hij zag dat hij op het forum een privé-bericht gekregen had. Van Lamia, zag hij tot zijn opwinding. Dat was de eerste keer dat hij haar hier zag! Hij klikte de post snel aan, benieuwd wat er in stond. Hij begon te lezen:

“Dear Albedo! Heerlijk gespeeld gisteravond! Ik wilde je nog bedanken dat ik in je guild mocht. We hebben zo veel XP’s binnen geharkt! Ik zit al weer tien levels hoger dan vorige week, ongelooflijk hè? En gisteravond; fantastisch! Ik had het toen ook echt even nodig, even weg uit de gewone wereld, weet je, die kan zo náár zijn! Heb jij dat nou ook? Ik wil het er zo graag met je over hebben, want we begrijpen elkaar zo goed! Weet je wat? Laten we elkaar een keer *meeten*!” De adem stakte in Jeffrey’s keel. Hij had zelf ook het gevoel dat ze echt een band opgebouwd hadden, maar dat het wederzijds was, dat was wel heel bijzonder! Misschien had hij wel echt zijn zielsverwant gevonden. Zijn hongerige vingers ratelden over het toetsenbord toen hij zijn hoopvolle antwoord formuleerde. “Lieve Brawne”, begon hij.

Epiloog

En dit lijkt me een goed moment om Jeffrey maar weer met rust te laten. We moeten ook hem zijn privé gunnen, toch? Onze camera zoomt daarom weer uit, dwars door de muren en daken van het flatgebouw, zoomt daarna nog meer uit, tot we van een hoog punt uitkijken op de stad. De flats staan nog steeds als een rij roerloze wachtposten opgesteld langs de snelweg, waarover het verkeer nog steeds onophoudelijk voorbij raast. En geen van de inzittenden van die voorbij razende auto’s, noch de reizigers in de trein die nu juist weer voorbijaast, heeft een idee van de mail die Jeffrey zojuist geeft gecomponeerd en nu verstuurt. Niemand heeft er ook maar een idee van dat slechts aantal appartementen verderop in dezelfde flat een magere vrouw in spijkerbroek en met het haar in een paardenstaart op haar bank zit met een laptop op haar schoot. En wie kan

ten slotte maar bevroeden dat na de slechts enkele seconden die het duurt dat de bits en bytes van Jeffrey's mail door kabels en via datacenters worden gepompt, de vrouw opveert van haar bank en een mail opent die begint met 'Lieve Brawne'?

